

Έσχατοι χρόνοι και διαβολικά δίχτυα

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο:cretalive.gr

Τί λέει, λοιπόν, ο Θεός; Κάνει μια προφητεία, που ήδη επαληθεύεται. Στους έσχατους καιρούς, προαναγγέλλει, «επειδή θα πληθύνει η κακία, η αγάπη των πιο πολλών θα ψυχρανθεί». Ο αδιάψευστος λόγος του Θεού, ο πιο στέρεος από τον ουρανό και τη γη, μας προειδοποιεί ότι στους έσχατους καιρούς θα αυξηθούν τόσο τα δια-βολικά δίχτυα όσο και οι άνθρωποι που θα πιάνονται σ' αυτά.

Πράγματι! Κοιτάζω τον κόσμο. Και τί βλέπω; Τα δί-χτυα του διαβόλου, αν τα συγκρίνουμε μ' εκείνα της πρωτοχριστιανικής εποχής, αυξήθηκαν πολύ, πολλαπλασιάστηκαν ανυπολόγιστα. Πολλαπλασιάστηκαν τα βιβλία με τις ψεύτικες διδασκαλίες. Πολλαπλασιάστηκαν οι άνθρωποι που ενσαρκώνουν διάφορες πλάνες και τις μεταδίδουν στους άλλους. Πολλοί λίγοι, ελάχιστοι είναι πια εκείνοι που ακολουθούν την αγία αλήθεια. Ενισχύθηκε ο σεβασμός προς τις φυσικές αρετές των Ιουδαί-ων και των ειδωλολατρών. Η γνώση των χριστιανικών αρετών μειώθηκε και η έμπρακτη εργασία τους σχεδόν εξαφανίστηκε. Η υλιστική ζωή κυριαρχεί και η πνευμα-τική ζωή τρεμοσβήνει. Οι σωματικές απολαύσεις και οι

βιοτικές μέριμνες καταβροχθίζουν τον χρόνο μας. Δεν έχουμε καιρό ούτε να σκεφτούμε τον Θεό. «Επειδή θα πληθύνει η κακία, θα ψυχρανθεί η αγάπη των πιο πολλών», κι εκείνων ακόμα που θα αγαπούσαν θερμά τον Θεό, αν το κακό δεν ήταν τόσο διάχυτο, αν τα δίχτυα του κοσμοκράτορα διαβόλου δεν είχαν τόσο πολλαπλασιαστεί.

Δικαιολογημένη ήταν η λύπη του Μεγάλου Αντωνίου. Πιο δικαιολογημένη είναι η λύπη του χριστιανού του καιρού μας, που βλέπει τα σατανικά δίχτυα. Εύλογο είναι το θρηνητικό ερώτημά του: “Κύριε, ποιός μπορεί να ξεφύγει απ’ αυτά τα δίχτυα και να σωθεί;”.

Την απάντηση την έδωσε ο Κύριος στον μεγάλο όσιο της ερήμου: «Η ταπεινοφροσύνη ξεφεύγει απ’ αυτά τα δίχτυα, που δεν μπορούν ούτε να την αγγίξουν!».

Θεϊκή απάντηση! Απάντηση που διώχνει από την καρδιά κάθε αμφιβολία. Η απάντηση αυτή με δύο λόγια αποκαλύπτει τον σίγουρο τρόπο κατατροπώσεως του εχθρού μας, τον σίγουρο τρόπο διαλύσεως των πολύπλοκων παγίδων του, που στήνει με μαεστρία χάρη στην πολυχρόνια και καταχθόνια εμπειρία του.

Ας περιτειχίσουμε με την ταπείνωση τον νου, μην αφήνοντάς τον να κυνηγά τις γνώσεις ανεξέλεγκτα και απερίσκεπτα. Ας τον φυλάξουμε από την επιρροή των αιρετικών διδασκαλιών, που κρύβονται συχνά πίσω από το όνομα και το προσωπείο της χριστιανικής διδασκαλίας. Ας τον κάνουμε να υπακούει ταπεινά στην Εκκλησία, «ανατρέποντας ψεύτικους ισχυρισμούς και καθετί που ορθώνεται με αλαζονεία εναντίον της γνώσεως του Θεού». Όλος θλίψη, όλος δυσκολία είναι στην αρχή για τον νου ο στενός δρόμος της υπακοής στην Εκκλησία. Τελικά, όμως, αυτός ο δρόμος τον φέρνει στην ευρυχωρία και την ελευθερία της πνευματικής γνώσεως. Μπροστά στην πνευματική γνώση εξαφανίζονται όλες οι ενστάσεις της σαρκικής και της ψυχικής λογικής εναντίον της ακριβούς υποταγής στην Εκκλησία.

Ας μην επιτρέπουμε στον νου μας τη μελέτη πνευματικών βιβλίων πέρα από εκείνα που έχουν συντάξει οι συγγραφείς της Εκκλησίας μας, οι συγγραφείς για τους οποίους υπάρχει σαφής εκκλησιαστική μαρτυρία ότι αποτελούν όργανα του Αγίου Πνεύματος. Όποιος μελετά τα έργα των αγίων αυτών συγγραφέων, οπωσδήποτε κοινωνεί με το Άγιο Πνεύμα που οικούσε μέσα τους και μιλούσε με το στόμα τους. Όποιος, αντίθετα, μελετά τα συγγράμματα των αιρετικών, έστω κι αν αυτοί αποκαλούνταν άγιοι, κοινωνεί με το πονηρό πνεύμα της πλάνης και, δείχνοντας τον κρυφό εγωισμό του με την ανυπακοή στην Εκκλησία πέφτει στα δίχτυα του κοσμοκράτορα

Τί να κάνουμε με την καρδιά μας; Αυτή την αγριελιά ας την μπολιάσουμε μ' ένα κλαδάκι από ήμερη και καρ-ποφόρα ελιά, ας την κεντρίσουμε με τα χαρακτηριστικά του Χριστού, ας της μεταδώσουμε την ευαγγελική τα-πείνωση, ας την αναγκάσουμε να οικειωθεί το θέλημα του Θεού. Θα διαπιστώσουμε τότε την εναντίωσή της στο Ευαγγέλιο, την ακατάπαυστη αντιλογία της στις θείες εντολές, την πεισματική ανυποταξία της στον Κύριο. Σ' αυτή την αντίδραση της καρδιάς μας θα δούμε σαν σε καθρέφτη την πτώση του ανθρώπινου γένους, τη δική μας πτώση. Βλέποντάς την, ας κλάψουμε μπροστά στον Θεό και Πλάστη και Σωτήρα μας, ας πονέσουμε λυτρω-τικά. Και όσο δεν θεραπευόμαστε από τα πάθη, ας πα-ραμένουμε σ' αυτόν τον πόνο. Γιατί «καρδιά συντριμμένη και ταπεινωμένη δεν θα την εγκαταλείψει ο Θεός», δεν θα την αφήσει στα χέρια του εχθρού. Ο Θεός, ως Πλάστης μας και απόλυτος Κύριός μας, μπορεί να αναπλάσει την καρδιά μας, αν αυτή αδιάλειπτα Τον ικετεύει με δάκρυα, και να την μεταβάλει από καρδιά φιλάμαρτη σε καρδιά φιλόθεη, αγία.

Ας φυλάμε συνεχώς τις σωματικές μας αισθήσεις, μην αφήνοντας την αμαρτία να περνά μέσ' απ' αυτές στο εσωτερικό της ψυχής. Ας χαλιναγωγήσουμε τα φι-λοπερίεργα μάτια μας και τα φιλοπερίεργα αυτιά μας. Ας επιβάλουμε σκληρή τιμωρία στη γλώσσα μας, το μι-κρό αυτό μέλος του σώματος που προκαλεί τόσο ισχυ-ρούς σεισμούς. Ας ταπεινώσουμε τις άλογες σαρκικές ορμές με την εγκράτεια, την αγρυπνία, τον σωματικό κόπο, τη συχνή μνήμη του θανάτου, την αδιάλειπτη και προσεκτική προσευχή. Πόσο λίγο διαρκούν οι σωματι-κές απολαύσεις! Και με πόση δυσσομία τελειώνουν! Απεναντίας, όταν το σώμα, περιτειχισμένο με την εγκράτεια και τη φύλαξη των αισθήσεων, λουσμένο στα δά-κρυα της μετάνοιας και αγιασμένο με την αδιάλειπτη προσευχή, γίνεται μυστικός ναός του Αγίου Πνεύματος, όλες οι απόπειρες του εχθρού για την παγίδευση του ανθρώπου αποτυχαίνουν.

Η ταπεινοφροσύνη καταστρέφει όλα τα δίχτυα του διαβόλου, τα οποία δεν μπορούν ούτε να την αγγίξουν!.

(Αγίου Ιγνατίου Μπριαντσανίνωφ, Ασκητικές εμπειρίες, τ. Β', εκδ. Ι. Μ. Παρακλήτου 2009, σ. 155-159)